

[Behnke]

Det ministerium, der i offentligheden har været mest interesse om, nemlig Undervisningsministeriet, vil da også bruge hele 900 mio. kr. mere i 1989 end i 1988. Det er altså ikke besparelser. Det er og bliver et merforbrug.

Tingene skal kaldes ved deres rette navn, og regeringen har totalt ødelagt debatten om besparelser ved at bilde folk ind, at de 11 mia. kr. er besparelser. Specielt nu, hvor der skal hentes yderligere mange milliarder for bare at få balance på næste års finanslov, bliver der problemer med at fortælle, hvorfor de første 11 mia. kr. faktisk havde en forkert varedeklaration.

Finansministeren erkender det også, eftersom han i budgetoversigten nu kalder de 11 mia. kr. for budgetforbedringer og ikke længere for besparelser, men det er en lidt sen erkendelse.

Finansministerens yndlingskonto er jo budgetreguleringerne, og de hører derfor også med til vurderingen af besparelserne. Der er bestemt også interessante ting at læse i budgetoversigten for 1988, hvor budgetreguleringerne i alt var på minus 4,8 mia. kr. Der er her i midten af oktober kun sat navn på 2,7 mia. kr. Man skal altså i de sidste 2½ måned af året finde de resterende 2,1 mia. kr. Det tvivler jeg meget på at man er i stand til at gøre, og det gør finansministeren minsandten også. Han skriver, at den endelige udmøntning vil finde sted på tillægsbevillingsloven for 1988. Eller sagt på en anden måde: Det bliver ikke til noget.

For 1989 slår man igen alle rekorder med et minus på 5,4 mia. kr. på budgetreguleringerne, når reserverne fratrækkes. I de svar, vi indtil videre har fået i Finansudvalget, erkendes det for langt de fleste ministerier, at man ikke har nogen anelse om, hvor man skal finde så store budgetreguleringer.

Finansministeren og den øvrige regering må holde op med at stikke hovedet i busken og se kendsgerningerne i øjnene, og de er, at der skal spares i den offentlige sektor.

Det mente det ene af regeringspartierne, Venstre, da også, da de den 27. februar kunne offentliggøre et besparelseskatalog på 15 mia. kr. Det er nu ærgerligt, at Venstre ikke har haft held til at gøre sin indflydelse i regeringen – i hvert fald på det her område – mere gældende.

Fremskridtspartiet bliver kaldt alt muligt væmmeligt, når vi peger på besparelsesmuligheder. Underligt nok er det De Konservative, som fører an i dette hylekor.

I 1983, da man behandlede finansloven for 1984, var der næsten ikke grænser for, hvor utroværdig man mente, at Fremskridtspartiet var, fordi vi på daværende tidspunkt mente, at der skulle spares 10 mia. kr. I år vil selv samme personer gerne lægge ryg til både 11 og 15 mia. kr. såkaldte besparelser. Fortæl mig forskellen, hvem der kan.

Det kræver politisk mod og viljestyrke at spare, og de områder og personer, som bliver ramt af besparelserne, vil selvfølgelig hyle op. Om vi så blot foreslog, at der skulle spares 9.700 kr. på Århusstudenternes filmklub, ville vi blive kaldt kulturfejdske og samfundsødelæggende. Netop derfor kan man lige så godt tage fat. Hyleriet bliver nøjagtig det samme, selv om beløbene bliver større.

Venstres spareplan for februar gik ifølge hr. Ivar Hansens udtalelser ud på, at der skulle være skattelettelse på 10.000–15.000 kr. for hver familie, der skulle være brugerbetaling med samtidige skattelettelse, der skulle være flere bloktilskud i stedet for refusioner på kultur- og socialområdet, der skulle privatiseres og ophæves offentlige monopoler, større kommunal selvstændighed, flere skoler og institutioner, udflytninger og stop for cirkulærer og bekendtgørelser, stop for ansættelser i den offentlige sektor, og man ville bremse alle de aktstykker i Finansudvalget, der betød flere offentligt ansatte. Det var i februar måned; da mente partiet Venstre alt det.

Hvis det er regeringens overskrifter for de samtaler, man skal have med Fremskridtspartiet, så har vi bestemt meget at snakke om. Men desværre har virkeligheden siden februar været, at Venstre ikke har levet op til noget som helst. Nu vil man acceptere brugerbetaling uden samtidige skattelettelse, og man stemmer for flere offentligt ansatte i Finansudvalget. Hvem er så utroværdig?

Fremskridtspartiet er parat til at medvirke til at finde besparelser på finansloven for 1989. Vi har derfor lavet et katalog med besparelses tilbud og ideer for i alt 42 mia. kr. Straks bliver vi kaldt urealistiske, men hvem er ærlig talt mest urealistisk: Den, der blot lader stå til, som regeringen gør, eller vi fremskridtsfolk, der tør stå åbent frem og sige tingene, som de er?

Af mulige besparelser, som vi ikke engang har taget med i vort katalog, er der 2½ mia. kr., som undervisningsministeren kunne oplyse det